

Audioreportáž - scénář

Šarlota: Do našeho projektu jsme si vybrali pamětnici Marii Kunrtovou,rodačku ze středočeské obce Běstín, která zde vyrůstala s rodiči a dvěma sourozenci:

p.Kunrtová: Tam jsem se narodila v roce 1942. To byla hluboká válka a já jsem se narodila pět týdnů po tom co vypálili Lidice. Viděli, když hořeli Lidice,tak z toho Běštína lidi viděli vysokou kouř, kterej šel já nevím kolik kilometrů.

Adéla: Už téměř jako tříletá holčička zažila osvobození své rodné obce.

p.Kunrtová: Pamatuju si, když tam asi tak nějak třicátého dubna nebo,nebo hned po tom prvním květnu přijel od Jince ruskej tank a byl plnej vojáků. Nahoře za náma byl lazaret. To zázemí vojenský, byly tam ošetrovny tam byly, byly tam zemljanky v tom svahu, byly tam ohně, kolem tancovali kozáčka, hráli na harmoniku, v našem baráku v té jedné místnosti bylo, byli doktoři.

Vít: Po válce se celá rodina paní Kunrtové vydala do pohraničí osídlit domy po odsunutých Němcích.Ocitla se tak ve Velemíně. Nový domov s nimi ještě sdílela stará babička, která byla odsunuta později:

p.Kunrtová: A ona tam teda byla asi ten rok no. Já jenom vím, že nám vařila nějaký ty jak se tomu říká,eintopf v tom kotlíku všechno možný a že nám to teda chutnalo.A maminka se ze začátku bála, jestli tam do toho něco nepřimíchá, ale ne ona byla moc hodná,moc hodná byla no.

Vít: Organizovaný odsun probíhal i ve Velemíně,při tom se stávaly různé nepřístojnosti:

p.Kunrtová: Ale někteří Němci se odsud odsunovali až v roce 46, a tady někde byl u, na nádraží někde votamtad' jezdili vlakem,tak tam byl takovej jako sběrný místo a vím že výrostci a ty velký holky velemínský je tam chodili. Jim sundávali, ne, strhávali naušnice z uší a já nevím co všechno, ne bylo to vošklivý.

Šarlota: Potravinový lístkový systém trval až do roku 1953. Nouzi o jídlo však celá rodina paní Kunrtové nepocítila,naopak:

p.Kunrtová: U nás v rodině se to tak nějak moc neřešilo,protože my jsme měli králíky, měli jsme slepice, měli jsme husy,zahrádku jsme měli tam tatínek všechno pěstoval on vše. On byl takovej všeu měl, já nevím mamka právě takhle i mohla rozdávat za něco jako,protože my sme ty,to jídlo měli doma.Zrovna ta paní Lišková, ty měli míň těch potravinovejch lístků, a tak vždycky když jsem si šla pro ty šaty tak říkala,já říkam kolik budou stát a ona říkla ne at' mi maminka,aby sme jí dali máslo nebo kupon nějaký na maso třeba na to bylo snad půl kila masa.

Adéla: Celý svůj pracovní život strávila paní Kunrtová v Bohušovické mlékárně, její pozice ochtávače produktů je závidihodná.

p.Kunrtová: Tam se dělalo máslo, dělaly se tam jogurty dělaly se tam bobíky, jelo se tam mlíko

dvou procentní a plnotučný, tvarohy pak se tam začly dělat pudinky,jogurtů se tam dělalo dvacetjedna druhů a co ještě jsme vychutnávali třeba třicet sýrů z celý republiky a z dovozu, no takže bylo to bezvadný.

Adéla: Chtěli bychom paní Kunrtové poděkovat za čas, který nám věnovala a přejeme jí do dalších let mnoho zdraví a stálého optimismu, který je pro ní tak typický.